

Spørgsmaalet: Regnskabsret, og jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet her; jeg er klar over, at der ogsaa kan findes mange andre Former, der ere betydelig heldigere end den nuværende, uden at man behøver at gaa til en saa kostbar Institution som en Regnskabsret. Men jeg har altsaa villet benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, at det maa ske ikke var af Vejen at faa en anden Ordning af Revisionen.

Jeg vil have Lov til igen at vende tilbage til den Overskridelse, som jeg nylig nævnedes paa 1 Mill. Kr., som Finansministeren sagde hang sammen med Københavns Personbanaard. Jeg tror, der kunde være Grund til at sige, saa det kan høres ind i alle Jernbaneadministrationens Kontorer, at der ude i den almindelige Befolkning er en meget stærk Følelse af, at der i Jernbaneadministrationens Kontorer er kommet, skal jeg sige en Bakterie, som vi kunne kalde Københavneribakterien, at alt egentlig centraliseres om det ene, hvad der passer bedst for København. Naar der nu paa Statsregnskabet pludselig viser sig en Overskridelse af 1 Mill. Kr., med Hensyn til hvilken det siges — og selvfølgelig med Rette — af den højærede Finansminister, naar han omtaler Statsregnskabet, at den Overskridelse hænger sammen med Københavns Personbanaard, er det den Slags Tilfælde, der nok skal styrke den efter min Mening meget uheldige Opfattelse i Befolkningen, at vor Jernbaneadministration i en meget høj Grad er smittet af Københavneri. Jeg tror, at den højærede Minister for offentlige Arbejder vilde indlægge sig uvisnelig Ære hos den almindelige Befolkning, hvis han kunde bidrage i nogen Grad til, at man der fik Følelsen af, at Jernbaneadministrationen forstaar sin Stilling saaledes, at den overalt ser paa, hvad der tjener Befolkningen, og ikke alene ser paa, hvad der tjener København, og at man i nogen større Grad, end Tilfældet synes at være, i Jernbaneadministrationen praktiserede dette, at Statsbanerne ere til for Befolkningens Skyld, for de paagældende Egenes Skyld og ikke alene ere til af Hensyn til København. Alt for meget tyder paa, at Befolkningen har Ret i den Opfattelse, at naar der er Tale om Udvidelser, Forbedringer, Nyanskaffelser og ny Anlæg o. s. v., ses det altid under den Synsvinkel: Hvordan passer det med de københavnske Interesser. Selv med Fare for at blive forstaaet, som om jeg her rettede et meget heftigt Angreb paa Ministeriet eller et

enkelt Medlem af Ministeriet, anser jeg det for nødvendigt at sige dette, saa det kan høres ind i alle Jernbaneadministrationens Kontorer, at der findes den Opfattelse hos den almindelige Befolkning, at Københavneriet regerer alt for stærkt i Jernbaneadministrationen. Jeg kan i saa Henseende gerne tage et Eksempel, som ligger mig saa uhyre nær, nemlig Spørgsmaalet om Statsbanestationen i Nørresundby. Jeg tør ikke forudsætte, at det vil erindres, at Sagen var fremme ved Finanslovens tredje Behandling i Foraaret, og at jeg da havde Lejlighed til paa Finansudvalgets Vegne at henstille til Ministeren, at der blev forsøgt, naar der skulde bygges en ny Jernbanestation i Nørresundby, at finde en Plads for den, som laa mere belejlig for selve Byen end den nuværende. Nørresundby Borgere ere Ministeren taknemmelige for, at han i saa Henseende har ladet Jernbaneadministrationen undersøge og derefter udarbejde en ny Plan, en Plan, der for Resten blev saa kostbar, at jeg forstaar, at Ministeren viger tilbage for at komme med Forslag om dens Gennemførelse. Men det, der benyttes som Begrundelse, naar Talen er om ikke at gaa ind paa de Ønsker, der stilles fra Nørresundbys Side, er dette: Det sinker Trafikken, det opholder os tre Minutter, hvis Stationen skal lægges paa den Plads! Og hvorfor generer det med disse tre Minutters Ophold? Det er Hensynet til København, saa kommer Toget saa meget senere herind. Ja, det kan godt være, at det er Uret at sige det, og at man ikke har Lov til at sige, at det er egentlig det, der er Grunden. Men det opfattes saaledes i den almindelige Befolkningens Bevidsthed, at der ingen som helst Interesse er for, hvad Folk paa Stedet synes er heldigt. Om man i Nørresundby eller Aalborg skal gaa noget længere, det er Jernbaneadministrationen saa højt hævet over at tage Hensyn til. Det, det har drejet sig om, er at komme tre Minutter hurtigere eller senere, naar Talen er om at komme fra Hjørring til København. Det kunne vi ikke være tjente med, og det kan Ministeriet ikke være tjent med. Jeg benytter Lejligheden til at henstille til Ministeren at tage under Overvejelse paany, om der ikke er en Udvej, hvorved de lokale Interesser kunne varetages i en noget højere Grad, end Tilfældet nu er. Som det nu er, er det i Virkeligheden meningsløst. Den Maade, hvorpaa Jernbaneadministrationen har behandlet Nørresundby Byraad, kan, tror